

Îmi place să cred că numele meu e un strigăt de luptă.

Valencia! Valencia! Valencia!

Indiferent dacă-l rostești cu voce tare sau îl scrii, e un nume bun, puternic. E numele cuiva care intră într-o încăpere și spune: „Iată-mă!“, nu „Unde sunteți?“

Valencia Somerset – da, e un nume bun. Mama mi-a spus că aveau de gând să mă boteze Amy, dar s-a uitat la mine și a văzut o Valencia.

Numele meu e unul dintre puținele lucruri cu care eu și mama suntem de acord. Ca acum, de exemplu. Suntem pe culoarul cu alimente congelate și ea se întinde după cartofii de friptură în loc de cartofi prăjiți ondulați. Serios? Cum poți să crezi că sunt mai buni cartofii de friptură?

O bat pe umăr, așa că mă privește și îi spun:

— Nu putem lua cartofi prăjiți ondulați?

Valencia

Bâzâitul congelatoarelor îmi răsună în aparatul auditiv și acoperă majoritatea cuvintelor, dar nu-i nevoie s-o aud clar ca să știu că refuză și zice c-o să-mi pot cumpăra ce cartofi prăjiți poftesc când o să cresc și o să plătesc eu pentru mâncare, *bla bla bla*.

Mă rog.

Nici nu voiam să vin la magazin pentru că e plictisitor, iar mama nu mă lasă niciodată să iau ce vreau, dar a zis că trebuie să vin pentru că tata nu se întorsese acasă de la serviciu și avea nevoie de ajutor ca să încarce și să descarce mâncarea. Nu te poți certa cu ea, oricum. Nu câștigi niciodată – dar niciodată. Așa că acum sunt aici împotriva voinței mele și deja sunt morocănoasă pentru că iar am avut coșmarul noaptea trecută. M-am trezit cu inima bătând atât de tare, încât am crezut c-o să-mi iasă din piept. După aceea n-am mai putut adormi la loc. Așa că sunt trează de dinainte de răsărit.

Singurul lucru bun legat de asta e că poți vedea răsăritul soarelui. Se întâmplă deopotrivă lent și deopotrivă repede, și asta-mi place cel mai mult. Trebuie să prinzi momentul potrivit. Dacă reușești, poți vedea cum cerul se face din cenușiu auriu și, până să te dezmeticești, e dimineață. Gata cu întunericul.

Așa că am supraviețuit unui coșmar și acum sunt prinsă în altul: Super Saver cu mama.

— Du-te și adu-mi trei avocado, zice ea, de parcă aș fi sluga ei.

Apoi arată către raionul de legume, care e la vreo cinci sute de culoare depărtare. Grozav. Acum trebuie să găsec avocado, și nici măcar nu-mi place.

Decid să nu mă grăbesc. Mă mișc foarte lent și mă gândesc la toate lucrurile faine pe care le-aș putea face în loc de cumpărături, cum ar fi să studiez cuibul de păsări din

dreptul ferestrei dormitorului părinților mei. Sunt doi pui înăuntru. Au fost trei. Îmi place să cred că al treilea a plecat într-o călătorie fantastică, dar știu cum stă treaba pentru că am citit mult despre cuibărit și știu ce dură poate fi viața pentru un pui de pasăre. E greu să te protejezi când nu poți zbura. Uneori cad din cuib. Alteori un alt animal îi răpește și îi mănâncă. Dacă nu căutam avocado la Super Saver, puteam fi acasă ca să veghez asupra celorlalte două păsări, chiar dacă copacul e prea înalt ca să ajung la ele și trebuie să-mi înclin capul într-un unghi ciudat ca să pot arunca o privire. Dar măcar ar ști că cineva veghează asupra lor. Așa cum Sfântul René veghează asupra mea.

Chiar dacă după părerea mea fructele de avocado sunt ciudate și scârboase, mă pricep să le aleg pe cele mai bune. Trebuie să alegi un avocado mai închis la culoare, nu prea verde. Apoi îl pui în palmă și îl strângi ușor, foarte ușor. Dacă îl storci prea tare, pe avocado rămân urme. Trebuie să fie moale, dar ferm. Dacă se storcește prea tare, se poate să fie stricat. Dar, dacă se storcește numai un pic, probabil e copt și numai bun de mâncat.

De îndată ce am trei avocado perfecte, în difuzoare se aude un anunț care îmi urlă în aparatul auditiv. Uneori cred că mi-ar fi mai bine dacă n-aș putea auzi toate zgomotele. Nu disting fiecare cuvânt, dar cred că am auzit „specialitățile săptămânii“, ceea ce înseamnă că va fi un anunț de cinci ore. Sunt aproape de ușa automată, așa că trec prin ea ca să scap de zgomot, dar apoi îmi amintesc că țin în mâini fructele de avocado și nu vreau să mă transform într-o hoață, așa că mă opresc și mă uit la panoul cu anunțuri de la intrare, de parcă asta mi-ar fi fost intenția de la bun început.

Vocea care face anunțul se oprește imediat ce văd ceva interesant. Se pare că n-a fost totuși un anunț lung.

Valencia

Spiritist?

Exclus adulți?

Nu știam că există vreun spiritist specializat pe grupe de vârstă.

Îmi mușc de buză și mă holbez la cuvintele „SPIRITIST“ și „EXCLUS ADULȚI“ până mă plictisesc. Îmi vine o idee.

Știu că un spiritist se concentrează asupra viitorului, dar mie nu-mi pasă de viitorul meu. Sunt îngrijorată de momentul prezent. Și în momentul prezent sufăr de lipsă de somn.

Îmi scot telefonul din buzunarul de la spate și titez numărul cu o mână, străduindu-mă să nu scap fructele de avocado. Nu sunt la fel de îngrijorată de telefon pentru că mama mi-a cumpărat o folie de protecție, așa că ecranul nu se sparge dacă-l scap. Doar că ea a spus „când“, nu „dacă“, chiar dacă n-am spart nimic în viața mea. În fine, nimic de care să fi aflat ea.

Salut. ți-am văzut cartea de vizită la magazin.
știi ceva despre vise?

Aștept. Imediat apare bula de mesaje. Tastează.

Da. Știu totul despre vise.
L-am studiat pe Freud.
Vrei o programare?

Cineva se lovește de mine și-mi dau seama că stau prea aproape de ușile automate. Fac un pas spre panoul cu anunțuri. Mă pregăteam să-i răspund când îmi dau seama că persoana căreia îi scriu ar putea fi un criminal în serie sau așa ceva. Doar pentru că acolo scrie „Kaori Tanaka“ nu înseamnă că persoana chiar este Kaori Tanaka. Sau poate că persoana *este* Kaori Tanaka, dar Kaori Tanaka este o nebună care a scăpat de la balamuc și căreia îi place să mănânce copii de unsprezece ani la micul dejun.

câți ani ai? de unde știi
că nu ești o ucigașă nebună?

Am 12 ani și nu fi ridicolă.

Nu pari să ai 12 ani.

Bula apare din nou.

Asta pentru că sunt
spiritul reîncarnat al unui
luptător pentru libertate
de 65 de ani.

Valencia

Hmm. Nu sunt sigură dacă asta mă face să mă simt mai bine sau nu. Mă mai uit o dată la cartea de vizită.

Ar trebui să mă mai gândesc puțin.

Bag telefonul la loc în buzunar și pornesc spre celălalt capăt al magazinului ca s-o caut pe mama. Îl văd pe băiatul cu față turtită de la școală. Parcă-l cheamă Chet. Știu asta pentru că domnului Piper îi place să scrie pe tablă numele copiilor răi, ceea ce e total pueril, dar uneori profesorii ne tratează ca și cum am avea șapte ani. Profesorii și părinții au multe în comun.

În orice caz, numele lui e mereu pe tablă pentru că în majoritatea timpului se comportă ca un mare idiot. Nu-i știu numele de familie, dar nu contează. Când mă gândesc la el, nici nu-i spun Chet. Îi spun Turtitul. Știu că nu-i foarte frumos, dar ce pot să zic? Are fața aia turtită, de parcă tot timpul îi pute ceva. Are ochii bulbucăți și obraji rotunzi, toate în mijlocul feței. Răutatea se poate citi pe fețele oamenilor. Uneori trebuie să te străduiești ca s-o vezi. Alteori e o trăsătură ca oricare alta. Așa e în cazul lui Chet.

Deci Turtitul se îndreaptă spre case împreună cu un Turtit adult – tatăl lui, cred – în timp ce eu merg în direcția opusă. Mă holbez la el când trec pe lângă, pentru că știu că urmează ceva. Și am dreptate. Își bagă degetele în urechi, se uită cruciș și-și lasă limba să-i spânzure în colțul gurii. Face asta încă din prima zi de școală, când și-a dat seama că sunt surdă. Ar trebui să vină cu ceva nou.

— Ești un tont, îi spun.

Nu știu dacă mă aude sau nu, dar nu-mi pasă.

Să audă.

10

Băieții Bullens

Era ciudat să fii surd. Nu era normal. Fetița aia avea tupeu, nu glumă.

Oricum, Chet bănuia că n-ar fi fost surdă. Se întreba dacă nu cumva se preface pentru a-i putea spiona pe ceilalți. În plus, știa să citească pe buze, și asta era pur și simplu înfiorător. Probabil că le citea tuturor pe buze și ținea un jurnal cu secretele lor. Probabil că știa tot, cine a furat din automat sau a scrijelit înjurături pe bănci. La gândul ăsta lui Chet i se ridica părul pe el, fiindcă făcuse și una, și alta.

Chet își admira tatăl. Acesta avea o „ținută de după serviciu“ – cum îi spunea mama lui – fără cravată, cu cămașa elegantă descheiată la gât și pantaloni negri. Chet nu era sută la sută sigur ce făcea tatăl său la serviciu, dar indiferent ce era, Chet voia să facă același lucru. Era un fel de om de vânzări la o corporație, ce-o mai fi fost și asta.

Băieții Bullens

Era ceva ce-l făcea pe domnul Bullens o persoană importantă, care uneori trebuia să călătorească în locuri îndepărtate precum Europa sau Seattle.

Domnului Bullens îi plăcea să spună că un om inteligent avea răspuns la orice întrebare. Așa obții respect – știi mai multe decât oricine altcineva și îi înveți pe cei care nu sunt la fel de inteligenți ca tine. Respectul are două laturi, spunea domnul Bullens: teamă sau admirație. Uneori ambele. Altfel ești doar un molău de la baza lanțului trofic, gata să fii călcat în picioare de ceilalți.

De aceea lui Chet îi plăcea să-i pună întrebări tatălui său. Primea întotdeauna un răspuns. Învăța ceva nou.

— De ce există oameni surzi? a întrebat Chet.

Domnul Bullens s-a oprit și a luat o pungă mare de Doritos. Acestuia îi plăceau Doritos. Uneori îl ruga pe Chet să cumpere o pungă de chipsuri pentru acasă – de care voia el –, și Chet cumpăra întotdeauna Doritos, chiar dacă în secret prefera Cheetos.

— Nu știi. Din multe pricini, cred, a spus domnul Bullens, azvârlind punga de Doritos în cărucior. Unii oameni se nasc cu deficiențe. De ce? Vezi vreunul?

Chet a aruncat o privire în spate. Valencia nu mai era acolo. Dar încă îi simțea privirea aspră.

Era clar că ceva nu era în regulă cu fata aia.

Surzii sunt ciudați, asta-i tot.

— Nu, a spus Chet. Doar mă gândeam așa.

— Sunt câțiva care lucrează aici. Uneori băcăniile le oferă locuri de muncă unor astfel de oameni. Ca o favoare, știi? Persoanele cu dizabilități nu-s cu toate acasă – domnul Bullens și-a lovit ușurel fruntea cu degetele –, dar se descurcă să bage cumpărăturile în pungi.

Chet a dat din cap.

— Aseară te-am auzit pe-afară, cum băteai mingea de baschet pe alee, a spus domnul Bullens.

Au trecut pe lângă biscuiți și prăjiturele. Domnul Bullens și-a plimbat privirea peste toate fără să le vadă cu adevărat.

— Încă mai exersai, nu?

Chet a simțit cum i se încălzește gâtul. Spera să nu se înroșească.

— Da. Mă gândesc că dacă exersez toată vara poate că de data asta o să intru în echipă. Selecția e abia la toamnă, așa că...

Chet a ridicat din umeri. Poate că dacă făcea pe relaxatul lăsa impresia că nu era mare scofală. Săpă, frate, săpă, săpă, până când vei da de apă. Auzise asta undeva.

Domnul Bullens a spus:

— Antrenorul n-o să uite prea ușor ce nasoală a fost selecția de anul trecut.

Au ieșit de pe culoar. Domnule Bullens s-a uitat la cozile de la case căutând-o pe cea mai scurtă. Chet s-a ținut după el.

— Câte coșuri ai dat aseară? l-a întrebat tatăl.

Chet și-a băgat mâinile în buzunare și a înaintat mai încet în timp ce tatăl său s-a așezat la casa șapte.

— O grămadă, a spus el, dregându-și vocea. N-am ținut socoteala.

Domnul Bullens s-a întors spre el și i-a zâmbit cu toată gura. L-a bătut tare pe Chet pe umăr și l-a ciupit de ceafă.

— Nu putem fi cu toții ași la baschet. O să găsești tu sportul potrivit. Doar că nu se va juca pe un teren, atâta tot.

Tatăl său și-a îndreptat atenția spre banda rulantă. Femeia din fața lor o umpluse cu alimente congelate, prăjituri și sucuri la doi litri. Femeia era robustă. Rochia ei de casă o făcea să pară și mai mare.

Domnul Bullens s-a aplecat spre fiul său și i-a spus în șoaptă:

— Ar trebui să cumpere mai multe legume, nu?

A râs.

Băieții Bullens

Femeia s-a uitat la ei și le-a aruncat o privire feroce, asemănătoare cu cea pe care i-o aruncase Valencia lui Chet. S-a întrebat dacă femeia îi auzise. Spera că da. Uneori oamenii nu se învață minte decât dacă îi faci de rușine, dacă-i trezești la realitate, dacă îi faci să înțeleagă că greșesc. Așa spunea mereu domnul Bullens. Și funcționa. De obicei oamenii se corectau când domnul Bullens era prin preajmă.

Chet a râs.

— Da, a spus el.

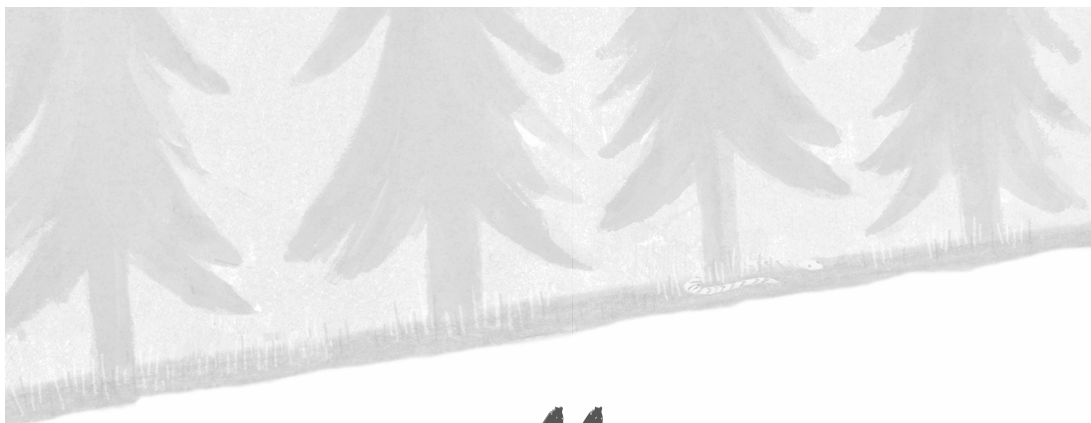
Femeia avea multe cumpărături, așa c-a durat ceva până ce și-au pus băieții Bullens produsele pe bandă. Hotdogi, Doritos, carne tocată de vită, înghețată sendviș, popcorn cu unt, biscuiți graham și două batoane Hershey.

Casierul adolescent era lent și neîndemânic, cu fața plină de coșuri. Conform ecusonului care atârna strâmb de buzunarul cămășii, pe băiat îl chema Kenny. Sub nume scria ÎN PROBE.

— Până plecăm de-aici, fiu-meu termină liceul, a zis domnul Bullens.

A râs pentru a arăta că glumește.

— Mai degrabă facultatea, a adăugat Chet, tare cât să-l audă doar tatăl lui.

11

Ferește-te de culoarea roșie

În mod normal, porcușorii de Guineea n-au program de somn. Virgil a aflat asta de pe internet. Sunt mici și slabi – sunt ușor de prins și de înfulecat de alte animale –, așa că trebuie să fie mereu pe fază. Asta nu le lasă prea mult timp pentru odihnă; prin urmare, porcușorii de Guineea ca Gulliver dorm și se trezesc în reprize de câte cincisprezece minute. Virgil nu-și dădea seama când dormea Gulliver, căci avea ochii întotdeauna deschiși și petrecea mult timp ascuns în căsuța lui de plastic.

Asta nu înseamnă că Gulliver era liniștit. Chiar dacă își păstrase pornirile instinctuale, se simțea suficient de confortabil să se aventureze afară din cușcă și să facă gălăgie. De exemplu, îi plăcea să zgâlțâie sticla de apă. Asta l-a trezit pe Virgil sâmbătă la șapte dimineața.

Zgâlț, zgâlț. Zgâlț, zgâlț.

— Of, Gulliver, a murmurat Virgil.

Ferește-te de culoarea roșie

Și-a aruncat păturile peste cap, dar degeaba. Se trezise de-a binelea.

Poate că era mai bine așa. Acum putea să se bucure de micul dejun, să-l bage pe Gulliver în rucsac și avea mai mult timp pentru a găsi cele cinci pietre. S-a întrebat pentru a mia oară ce voia Kaori să facă cu ele. Poate că avea să îi dea în cap cu ele, ca să nu mai facă lucruri cum ar fi să se ascundă în spatele ușilor congelatoarelor de la Super Saver.

S-a ridicat, s-a întins și a deschis ușa dormitorului. A ascultat. Era liniște. Bun.

A mers pe vârfuri pe hol, cu grijă să nu facă niciun zgomot și să nu trezească pe cineva. Făcea asta de dragul lui, nu al lor. Părinții și frații lui erau greu de suportat în orice moment al zilei, dar mai ales dimineața.

Toată casa era învăluită în tăcere.

Era minunat.

Virgil era atât de încântat de liniștea din casă, care de obicei era plină de viață, că nici nu s-a uitat spre masa din bucătărie când a deschis frigiderul. Era prea ocupat să savureze revelația de a-și putea auzi propriile gânduri. Nimeni nu vorbea tare, nimeni nu râdea tare. Nimeni nu-i spunea Țestoasă.

A întins mâna spre lapte. Dimineața începea glorios. Avea să stea liniștit și să-și mănânce cerealele Cinnamon Toast Crunch și să se gândească la ziua care-l aștepta. Avea să se gândească la cum să găsească cinci pietre de diferite mărimi în pădurea de lângă casa lui Kaori. N-ar fi trebuit să se aventureze prin pădure, dar știa că era locul cel mai potrivit în care să găsească pietrele de care avea nevoie. Sigur, le-ar fi putut fura din grădina din spate, dar, dintr-un motiv sau altul, nu i se părea corect. Parcă nu era suficient. Nu era sigur că Kaori ar fi fost de acord cu pietrele de grădină.

— Ai pus prea mult lapte.

Virgil a tresărit. O picătură de lapte a ratat castronul cu cereale și a aterizat cu un pleoscăit pe blat.

Lola citea o revistă la masa din bucătărie.

— M-ai speriat, a spus Virgil.

— Trebuie să te uiți întotdeauna într-o încăpere în care intri, i-a răspuns Lola. Uită-te bine în jur. Nu te lăsa prins cu garda jos.

— Eram ocupat să mă gândesc.

Virgil a șters pata de lapte, a băgat cutia în frigider și și-a dus castronul la masă. Lola avea dreptate; turnase prea mult lapte. Vasul era plin până la margine.

Lola a pus jos revista și a mijit ochii.

— Gândești prea mult în ultima vreme. Ce se întâmplă în cășorul tău? Și nu-mi mai turna gogoși.

Virgil a tăcut. Nu-i putea spune despre Valencia. Nu era pregătit. Era singurul lucru în privința căruia nu-i dorea sfatul.

Dar nu i-ar fi prins rău să-i ceară părerea despre alte câteva lucruri.

Virgil a luat o gură de lapte cu cereale și a spus:

— Crezi în soartă?

Lola s-a lăsat pe spate.

— O, da, a spus ea. Cu siguranță.

— Deci crezi că lucrurile se întâmplă pentru un motiv?

— *Ay, sus.* Nu vorbi cu gura plină. Da, așa cred. Cred că lucrurile bune se întâmplă pentru un motiv. La fel și lucrurile rele.

Virgil a înghițit în sec.

— De ce aduci mereu în discuție lucrurile rele?

— Dacă n-ar exista lucruri rele, n-ar exista nici lucruri bune. Toate ar fi pur și simplu lucruri. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu.

Ferește-te de culoarea roșie

Virgil își studia cerealele.

— Cred că nu.

— Și mai cred în semne, Virgilio.

Și-a ridicat sprâncenele, de parcă ar fi avut un mare secret.

— Ce fel de semne?

Lola s-a aplecat înainte.

— Noaptea trecută am avut un vis despre un băiat pe nume Amado. Se plimba printr-o luncă, când a văzut un copac roșu aprins. A fost atât de fascinat de copac, încât a hotărât să meargă la el, chiar dacă toată lumea i-a spus să n-o facă. „Nu, nu“, i-au spus. „Nu te duce, Amado. Copacul ăla e rău. Foarte rău.“ Dar Amado nu i-a ascultat. Nu mai văzuse un asemenea copac.

A apăsat cu degetul pe masă, ca și cum Amado ar fi fost acolo.

— S-a dus, ignorând pe toată lumea, și știi ce s-a întâmplat?

Virgil a dus o lingură de lapte la gură și a sorbit.

— Copacul l-a mâncat?

— Da. Exact.

S-a lăsat iar pe spate.

— Deci știi ce înseamnă semnul, Virgilio?

— Să nu mergi la copaci când oamenii îți spun să n-o faci?

— Nu. Ferește-te de culoarea roșie.

— Să mă feresc de culoarea roșie?

— Doar astăzi.

A întins un deget spre Virgil.

— Asta-i sfatul meu pentru tine azi. Să nu-l uiți, Virgilio, bine?

— Bine, Lola, a spus Virgil, înainte să mai ia o lingură de lapte. O să țin minte.